

O manželstve a rozhodnutí zostať slobodným

V tomto článku sa pozrieme na Boží zámer pre vzťah medzi mužom a ženou v kontraste so zneužívaním sexuality v súčasnosti. Tiež chceme poukázať na hodnotu rozhodnutia ostať slobodný kvôli Božiemu kráľovstvu. Na konci si pripomenieme, čo hovorí Biblia o vzťahoch medzi manželmi a slobodnými ľuďmi v kresťanskom spoločenstve, ktoré sú založené na bratskej láske.

Obsah

- 1 Úvodné myšlienky o hodnote zostať slobodný
- 2 Nasledovanie Ježiša
- 3 Nie je dobré, aby bol človek sám... — myšlienky o manželstve a sexualite
- 4 K otázke čistoty
  - 4.1 Ako rozumieť vyjadreniu horieť4 v 1. liste Korintským 7:9?
- 5 Rozhodnutie zostať slobodný
- 6 Svedectvá z ranokresťanskej literatúry
- 7 K otázke kňazského celibátu
- 8 Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka. — ako bratská láska mení rodiny

⚓ 1 Úvodné myšlienky o hodnote zostať slobodný

V nasledujúcom texte sa chceme dotknúť témy, ktorá má pre osobný život človeka veľký význam. Pre väčšinu ľudí je samozrejmosťou začať chodiť s partnerom alebo si nejakého hľadať. Táto túžba po partnerstve je často spojená s veľkým očakávaním, ktoré potom nezriedka vedie ku sklamaniam a hlbokým krízam, dokonca aj medzi veriacimi ľuďmi.

Naproti tomu sa málokto slobodne a vedome rozhodne vzdať sa partnerstva, sexuality a rodinného života (nemyslíme tým už existujúce manželstvo) a svoj život odovzdať pre iný cieľ. Táto myšlienka nie je Novému zákonu vôbec cudzia. Ježiš aj apoštol Pavol o nej priamo hovoria. Tiež z raných kresťanských spisov vieme, že mnohí kresťania tej doby sa rozhodli zostať slobodní kvôli Božiemu kráľovstvu.

Zobierali sme rôzne pasáže z Písma aj myšlienky, prezentujúce Boží pohľad na hodnotu a význam manželstva i rozhodnutia zostať slobodným. Tento text je určený predovšetkým ľuďom vyznávajúcim kresťanskú vieru. Chceli by sme vzbudiť ich povedomie o tom, že Božie slovo nehovorí o manželstve ako o jedinej možnosti. Hovorí tiež o často opomínanej možnosti vzdať sa manželstva pre Božie kráľovstvo.

Aby sme sa vyhli nedorozumeniam, chceli by sme zdôrazniť, že rozhodnutie kresťana zostať slobodným nespájame s katolíckym celibátom, ku ktorému sa členovia musia zaviazovať, keď chcú vstúpiť do kňazského seminára alebo rehoľného rádu. Viac o tom v texte nižšie.

Samozrejme si uvedomujeme, že táto téma je veľmi obsiahla a že v našom článku sa musíme obmedziť na to najpodstatnejšie. Preto radi spoznáme každého, kto by mal hlbší záujem dozvedieť sa viac.

⚓ 2 Nasledovanie Ježiša

Ježiš volal ľudí k nasledovaniu v rôznych životných situáciách. O Petrovi napríklad vieme, že bol ženatý (Markovo ev. 1:29–31). Niektorí, ako napríklad apoštol Ján, boli pravdepodobne v čase, keď ich Ježiš povolal,

ešte mladí a slobodní. Nezávisle na tom, v akej životnej situácii sa učeníci nachádzali, Ježiš vyzýva k nasledovaniu každého rovnako:

Išli s ním veľké zástupy. Tu sa obrátil a povedal im: „Ak niekto prichádza ku mne a nemá v nenávisti [1] svojho otca, matku, ženu, deti, bratov, sestry, ba aj svoj život, nemôže byť mojím učeníkom. A kto ide za mnou a nenesie svoj kríž, nemôže byť mojím učeníkom. ...Tak ani jeden z vás, ak sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojím učeníkom.“ (Lukášovo evanjelium 14:25-27, 33)

Lukáš umiestnil tieto Ježišove slová priamo za podobenstvo o veľkej hostine:

Keď to počul jeden zo spolustolujúcich, povedal mu: „Blahoslavený, kto bude jesť chlieb v Božom kráľovstve.“ On mu povedal: „Istý človek pripravil veľkú večeru a pozval mnoho ľudí. Keď nadišla hodina večere, poslal svojho sluhu, aby povedal pozvaným: ‚Podte, už je všetko pripravené.‘ A naraz sa začali všetci vyhovárať. Prvý mu povedal: ‚Kúpil som pole a musím si ho ísť pozrieť. Prosím ťa, ospravedlň ma!‘ Druhý povedal: ‚Kúpil som päť záprahov volov a idem ich vyskúšať. Prosím ťa, ospravedlň ma!‘ A ďalší povedal: ‚Oženil som sa, a preto nemôžem prísť.‘ Sluha sa vrátil a oznámil to svojmu pánovi. Vtedy sa hospodár rozhneval a povedal svojmu sluhovi: ‚Vyjdi rýchle na námestia a do ulíc mesta a prived' sem chudobných a mrzákov, slepých a chromých!‘ A sluha hlásil: ‚Pane, stalo sa, ako si rozkázal, a ešte je miesto.‘ Tu pán povedal sluhovi: ‚Vyjdi na cesty a k ohradám a donúť vojsť všetkých, aby sa mi naplnil dom. Lebo hovorím vám, že ani jeden z tamých mužov, čo boli pozvaní, neokúsi moju večeru.‘ “ (Lukášovo evanjelium 14:15-24)

V podobenstve Ježiš uvádza rôzne dôvody, prečo ľudia neboli pripravení prijať Božie pozvanie. Medzi nimi menuje aj manželský vzťah. Ježiš ukazuje, že aj manželstvo a rodina majú byť podriadené povolaniu byť jeho učeníkom.

Tým najdôležitejším v živote je Boh a veci spojené s Božím kráľovstvom, ktoré majú večnú hodnotu. Všetko ostatné — manželstvo, rodina, pracovný život, patria k tomuto pomínutelnému svetu. A aj keď môžu byť samy o sebe dobré, mali by mať v živote človeka vždy až druhé miesto, pretože netrávajú večne. To je zrejmé aj z rozhovoru medzi Ježišom a saducejmi:

V ten deň prišli k nemu saduceji, ktorí tvrdia, že niet zmŕtvychvstania, a pýtali sa ho: „Učiteľ, Mojžiš povedal, že ak niekto zomrie a nemal deti, jeho brat si má vziať jeho manželku a splodiť svojmu bratovi potomka. Bolo u nás sedem bratov. Prvý sa oženil a umrel. A pretože nemal potomka, zanechal svoju ženu svojmu bratovi. Takisto aj druhý a tretí až po siedmeho. Napokon po všetkých zomrela aj žena. Nuž ktorému zo siedmich bude manželkou pri vzkriesení? Veď ju mali všetci.“ Ježiš im povedal: „Mýlite sa, lebo nepoznáte Písmo ani Božiu moc. Pri vzkriesení sa ľudia neženia, ani nevydávajú, ale sú ako anjeli v nebi. A o vzkriesení mŕtvych ste nečítali, čo vám povedal Boh, keď vravel: ‚Ja som Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jakoba?‘ A on nie je Bohom mŕtvych, ale živých.“ (Matúšovo evanjelium 22:23-32)

Je vidieť, že osobitosť manželského vzťahu nezotrvá do večnosti, inak by Ježiš musel dať saducejom za pravdu.

Keď teda bolo manželstvo dané len pre tento svet, nebolo by správne v ňom hľadať svoje životné šťastie.

Existuje oveľa vyšší cieľ — večné spoločenstvo s Bohom, kde už manželský vzťah nebude hrať rolu. Láska k Bohu naplní naše vzťahy rovnakou láskou ku každému, s kým budeme mať vo večnosti spoločenstvo. Tento cieľ môžeme dosiahnuť len skrze vzťah s Bohom.

Viac v téme „Obrátenie“ a „Čo znamená byť kresťanom“

3 Nie je dobré, aby bol človek sám... — myšlienky o manželstve a sexualite

V príbehu o stvorení čítame:

Potom Hospodin Boh povedal: Nie je dobré človekovi byť samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude rovnocenná. ... Hospodin Boh dopustil na človeka tvrdý spánok, takže zaspal. Vybral mu jedno z rebier a miesto uzavrel mäsom. Z rebra, ktoré vybral Hospodin Boh človekovi, utvoril ženu a priviedol ju k nemu. Tu človek zvolal: Toto je konečne kosť z mojich kostí a telo z môjho tela! Bude sa volať muža, lebo bola vzatá z muža! Preto muž opustí svojho otca i matku a prilipne k svojej žene a budú jedno telo. Obaja, človek i jeho žena, boli nahí, no jeden pred druhým sa nehanbili. (Ekumenický preklad, 1. Mojžišova 2:18, 21-25)

Boh stvoril ženu ako rovnocennú pomoc pre muža. Vzájomne sa majú podporovať a dopĺňať sa vo všetkých oblastiach života. Vstupom do manželstva sa stávajú jedným telom. Inak povedané: v tomto svete sú pred Bohom nerozlučne spojení. Hlboko sa jeden druhému zverili a zaviazali sa k vzájomnej vernosti.

Dôvera, ktorú si dvaja ľudia pred vstupom do manželstva sľúbia, je tiež spojená s veľkou zodpovednosťou. Obaja sa zúčastňujú stvoriteľského diela skrze plodenie detí a ich výchovu k láske k Bohu a k bázni pred ním.

„Jedno telo“ nemôže nikto rozdeliť. Síce v Starom zákone nájdeme príklady pre polygamiu (mnohoženstvo), výraz „jedno telo“ vyjadruje pôvodný Boží zámer. Muž nemôže opustiť svoju matku a otca a byť zjednotený so svojou ženou viac ako jedenkrát. Manželia si majú byť verní, kým ich smrť nerozdelí. Teda, len monogamia (jednoženstvo) je Božou vôľou.

Hoci existujú situácie, kedy je oddelenie sa od partnera nevyhnutné, neznamená to, že ich „bytie jedným telom“ (manželský zväzok) je rozviazané a tým pádom je možné uzavrieť nový manželský zväzok. Len keď jeden z partnerov zomrie, je druhý partner slobodný znovu vstúpiť do manželstva.

O tomto bode teraz nie je priestor písať podrobnejšie. Otázkou rozvodu sa zaoberáme v článku: [“Rozvod a nové manželstvo”](#).

Ďalej budeme pokračovať príbehom o páde človeka do hriechu:

A žena videla, že strom je na jedenie chutný, na pohľad krásny a na poznanie vábivý, nuž vzala z jeho ovocia a jedla, dala aj svojmu mužovi, čo bol s ňou, a on tiež jedol. [...] I zavolať Pán, Boh, Adama a povedal mu: „Kde si?“ On odpovedal: „Počul som tvoj hlas v záhrade, nuž bál som sa, lebo som nahý, a preto som sa skryl.“ Vravil mu: „Kto ťa upozornil, že si nahý?! Jedol si azda zo stromu, z ktorého som ti jesť zakázal?!“ Adam odpovedal: „Žena, ktorú si mi dal na pomoc, tá mi dala zo stromu a ja som jedol.“ [...] Žene povedal: „Veľmi rozmnožím tvoje trápenia a ťarchavosť; v bolesti budeš rodiť deti a

hoci budeš po mužovi túžiť, on bude vládnuť nad tebou.“ (1. kniha Mojžišova 3:6–7, 9–12, 16)

Pád do hriechu veľa vecí v tomto svete zmenil k horšiemu. Človek sa k Bohu obrátil chrbtom. Odmietol dôverný a láskyplný vzťah so svojim Stvoriteľom, čo prinieslo zásadnú zmenu aj do vzťahu medzi ženou a mužom. Čítame, že Adamovi a jeho žene sa *otvorili oči* a spoznali svoju nahotu. Predtým sa pred sebou navzájom nehanbili, potom sa však snažili ukryť pred Bohom a zakryť svoju nahotu. Stvoriteľský zámer — čistý a neporušený vzťah medzi Bohom a človekom a medzi ľuďmi navzájom bol narušený.

Od tejto chvíle žena stratila svoje útočisko v Bohu a namiesto toho začala hľadať bezpečie a oporu u muža. A muž, ktorý odmietol Boha ako svojho Pána, zmenil postoj bratsky starajúceho sa ochrancu svojej ženy na postoj vládca.

Vo svete okolo nás vidíme, že oblasť vzťahov medzi mužmi a ženami so sebou nesie veľký potenciál pokušení a hriechov. Práve oblasť sexuality často prináša do života ľudí veľa utrpenia, skazenosti a rozdelenia. Aj keď je známe, že také hriechy existovali už v minulosti, nikdy zneužívanie sexuality nedosiahlo taký rozmer ako dnes. Jedným príkladom je, že podľa štatistík je jedna tretina dát na internete pornografického obsahu a každé štvrté vyhľadávanie na internete je hľadanie pornografických webových stránok. [2] To, čo tam ľudia môžu nájsť, je ohavné.

Aký skazený musí byť charakter človeka, ktorému sa takéto veci páčia, namiesto toho, aby sa od nich hneď s nechťou odvrátil? Ako veľmi ľudia otupeli a znečitlivelí, keď nevidia, že pornografia nemá nič spoločné s láskou, ale že je výrazom najhlbšieho poníženia človeka.

Žiaľ, mnoho mladých ľudí príliš skoro zapadne do takýchto hriechov a sú nimi zotročení. Dôsledkom je otupenie svedomia a strata úcty voči ľuďom opačného pohlavia. Cit pre vernosť a schopnosť čisto a nezištne milovať postupne zaniká. Dosvedčuje to časté striedanie partnerov, rozvody, patchworkové — „zošívané“ rodiny, ktoré patria čoraz viac k všednému obrazu našej spoločnosti. Tam, kde je sexualita zneužívaná pre vlastné sebauspokojenie alebo keď sa druhý človek stáva iba objektom vlastného uspokojenia, tam vládne ohavný egoizmus, ktorý má v tomto prípade obzvlášť závažné dôsledky na charakter a svedomie človeka. A pretože toto sebeckto nemôže človeka nikdy naplniť, rozvíja sa ďalej do takých zvrhlostí, ako je násilie v manželstve i mimo neho, prostitúcia, pedofília ...

Tiež praktizovaná homosexualita, teda sexuálne vzťahy medzi osobami rovnakého pohlavia, patrí do oblasti zneužívania sexuality. Pohlavný pud bol ľuďom daný za účelom rozmnožovania a udržania ľudskej rasy, čo v homosexuálnych vzťahoch možné nie je. V centre takých vzťahov očividne stojí uspokojenie vlastných túžob. V Písme sú homosexuálne praktiky odsúdené ako výsledok odklonenia človeka od svojho Stvoriteľa, ktoré vychádza z povýšenosti.

“Boží hnev z neba sa zjavuje proti každej bezbožnosti a neprávosti ľudí, ktorí nepravosťou prekážajú pravde. Je im predsa zjavné, čo možno o Bohu vedieť; Boh im to zjavil. Ved' to, čo je v ňom neviditeľné — jeho večnú moc a božstvo — možno od stvorenia sveta rozumom poznávať zo stvorených vecí; takže nemajú výhovorky. Hoci Boha poznali, neoslavovali ho ako Boha, ani mu nevzdávali vďaky; ale stratili sa vo svojich myšlienkach a ich nerozumné srdce sa zatemnilo. Hovorili, že sú múdri, a stali sa hlupákmi. Slávu nesmrteľného Boha zamenili za podoby zobrazujúce smrteľného človeka, vtáky, štvornožce a plazy. Preto ich Boh vydal nečistote podľa žiadostí ich srdca; a tak hanobili svoje vlastné telá tí, čo Božiu pravdu zamenili za lož, uctievali stvorenia a slúžili radšej im ako Stvoriteľovi, ktorý je zvelebený naveky. Amen. Preto ich Boh vydal nehanebným náruživostiam. Ich ženy zamenili prirodzený styk za

protiprirodzený. A podobne aj muži zanechali prirodzený styk so ženou a zahoreli žiadostivosťou jeden k druhému: muži s mužmi páchali nehanebnosť. Tak si sami na sebe odniesli zaslúženú odplatu za svoje poblúdenie.“ (List Rimanom 1:18–27)

Neskazeného človeka ochraňuje hlboký pocit hanby pred tým, aby sa sexualita stala niečím samoučelným a bola oddelená od celoživotnej vernosti v manželskom zväzku, ktorý dáva pohlavnému spojeniu ochranu a dôstojnosť.

Dievčatá a ženy, ktoré svoje telá nedôstojne ponúkajú mužom v mene „slobodnej lásky“, v sebe ničia ducha materstva. Potvrdzujú to aj smutné čísla potratov. Milióny žien^[3] zabíjajú svoje bezbranné deti pred tým, než uzrú svetlo sveta a dopúšťajú sa tak zločinu obrovského rozsahu. Tu sebecko jasne odhaľuje svoj zničujúci charakter. Ďalší druh nepriateľstva k počatým deťom je zrejmý na rôznych metódach antikoncepcie. Mnohí ľudia možno nevedia, že napríklad užívanie antikoncepčných tabletiiek so sebou nesie aj vážne zdravotné riziká pre ženy. Najzávažnejším morálnym problémom týchto tabletiiek je skutočnosť, že môžu spôsobiť potrat. Nezabraňujú iba oplodneniu vajíčka. V prípade, že k oplodneniu došlo, tabletky zabráni embryu — vznikajúcemu človeku, ktorý práve začal žiť — aby v maternici našlo miesto, kde by sa mohlo usadiť a tým ho zabije.

Častým argumentom proti kritike umelých potratov a antikoncepcie býva uvádzaná populačná explózia. Z kresťanského hľadiska však tento argument nemôže byť odôvodnený, najmä v západnom svete, kde je aj napriek nízkej pôrodnosti vysoká potratovosť.

Skutočná príčina problémov ľudstva spočíva v tom, že drvivá väčšina ľudí sa nepýta na to, ako náš Stvoriteľ chcel, aby sme na zemi žili. Mnohí ľudia, ktorí by aj mohli v rámci svojich možností niečo vo svete zmeniť, naopak, hľadajú svoj vlastný prospech. Sú ľahostajní a nezodpovední voči núdzi druhých bez výčitiek svedomia. Tým zapríčinená sociálna nespravodlivosť, rovnako ako nezodpovedný prístup k sexualite, nemôžu a nesmú byť riešené neľudskými a životu nepriateľskými prostriedkami. Jednu krivdu predsa nie je možné napraviť ďalšou krivdou.

Jediným skutočným riešením je navrátenie sa k pôvodnému dobrému Božiemu poriadku tak, ako ho poznáme z Biblie — k nezištnej láske k blížnemu, ktorá hľadá, čo je najlepšie pre všetkých namiesto hľadania vlastného prospechu.

Sme si vedomí, že väčšina ľudí nie je pripravená žiť v takej láske, a preto ani nemôžeme očakávať veľké zmeny vo svete. Napriek tomu pre tých, ktorí chcú žiť s dobrým svedomím pred Bohom a ľuďmi, neexistuje žiadna iná cesta. Žiaľ, v dejinách ľudstva sa to už stalo obvyklým, že obrovské množstvo ľudí nehľadá pravdu ani skutočné dobro. Preto sa ani v tejto dôležitej otázke nechceme riadiť názormi väčšinovej spoločnosti.

Nezištná láska a sebaobetovanie v rámci celoživotnej manželskej zmluvy je jediné, čo môže vzťahu medzi mužom a ženou skutočne prospievať. Boh sám nás takej láske učí. Preto sa manželské páry nemajú zameriavať na seba navzájom, ale spoločne a každý osobne na Boha. Keď niekto od svojho partnera očakáva naplnenie života, nakladá na neho neúnosné bremeno. Mnoho vzťahov na takých očakávaniach, ktoré môže naplniť jedine Boh, stroskotalo. On sám je tým, kto je najdôležitejší v živote človeka a cieľom, ku ktorému človek smeruje. Len ten, kto žije zo vzťahu s Bohom, bude schopný odovzdať sa druhému bez sebeckých motívov. V manželstve, kde táto nezištná láska vládne, nie je v centre partner ani sexualita. Takýto vzťah sa vyznačuje hlbokým zmyslom pre Bohom požadovanú čistotu a svätosť, ktorá vytvára základ pre vzťah medzi mužom a ženou, ktorí si uvedomujú vysokú zodpovednosť za účasť na Božom stvorení v pohlavnom zjednotení.

Preto Boh dal človeku obzvlášť pre túto oblasť veľmi jasný poriadok, na ktorý v dnešnej dobe myslí len

veľmi málo ľudí. JEDEN muž a JEDNA žena k sebe patria až do konca života. Sexualita patrí do manželstva a LEN tam. S tým je spojená otvorenosť pre deti, ktoré Boh dáva. Ak sú na to pred Bohom dôvody, sexuálna zdržanlivosť je pre kresťanov jediným možným prostriedkom zabraňujúcim počatiu. Ako morálne zodpovedné môže byť aj prirodzene plánované rodičovstvo. Len tam, kde sú tieto poriadky uznávané a dodržiavané vo svätosti, dostáva manželský zväzok hodnotu, ktorá mu pred Bohom patrí.

Ešte jedna myšlienka k nemanželskému partnerstvu: chýbajúci sobášny list neznamená, že človek môže meniť partnerov podľa ľubovôle. Tam, kde sa muž a žena rozhodli spolu žiť prakticky ako v manželstve, sú k sebe obaja po zvyšok svojho života viazaní, ako keby boli zosobášení. Napriek tomu, „voľné“ vzťahy nie sú legitímnym manželstvom, pretože k nemu patrí aj verejné priznanie sa k partnerovi (v našej spoločnosti to znamená podpísanie sobášneho listu).

✚ 4 K otázke čistoty

Otázke čistoty sa venujeme v samostatnej téme na našich stránkach: [Čistota a jej význam](#). V tomto článku by sme radi dodali myšlienky, ktoré sa týkajú predovšetkým čistoty v manželstve.

Niektorí ľudia si myslia, že problémy v oblasti sexuálnej čistoty môžu byť vyriešené vstupom do manželstva. Pre toto vysvetlenie používajú 1. list Korintským 7:8–9:

Slobodným a vdovám hovorím: Dobré je pre nich, ak zostanú tak, ako ja. Ale ak sa nevedia zdržať, nech vstúpia do manželstva. Lebo je lepšie vstúpiť do manželstva ako horieť.

Manželstvo by sa znehodnotilo, keby bolo vnímané ako riešenie pre človeka, ktorý nemôže ovládnuť svoje sexuálne túžby. Takéto myslenie poukazuje na nízku morálnu úroveň, ktorú by Pavol určite nepodporoval. Naopak, Pavol často píše proti sexuálnym hriechom a o tom, že Duch určuje život kresťana, a nie telo (napr. Galatským 5:16). Čím je rozhodnutie kresťana slúžiť Bohu a milovať svojich bratov a sestry v Kristovi hlbšie, tým majú telesné túžby menej priestoru v jeho živote. Ako by mohol dať Pavol takú radu a manželstvom viac-menej legalizovať život v neskrotných sexuálnych vášňach?

V 1. liste Korintským 6:13, 17–20 Pavol píše:

„Jedlo je pre žalúdok a žalúdok pre jedlo.“ Boh však zničí jedno aj druhé. Ale telo nie je na smilstvo, lež pre Pána a Pán pre telo. [...] Ale kto sa spája s Pánom, je s ním jeden Duch. Varujte sa smilstva! Každý hriech, ktorého by sa človek dopustil, je mimo tela; kto však smilní, hreší proti vlastnému telu. A neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nepatríte sebe? Draho ste boli kúpení. Oslavujte teda Boha vo svojom tele!

✚ 4.1 Ako rozumieť vyjadreniu *horieť* [4] v 1. liste Korintským 7:9?

Manželstvo ako cesta pre kresťana je podľa Pavla správna len vtedy, keď dôvody a motívy, ktoré k nemu vedú, sú pred Bohom dobré. Preto Pavol musel myslieť na veriacich, ktorí sa už vnútorne hlboko stotožnili s myšlienkou na život v manželstve s konkrétnou osobou. Tým boli „zapálení“ pre materskú alebo otcovskú starostlivosť o rodinu, zodpovedné vychovávanie detí Božím cestám, odovzdanie sa partnerovi v čistej láske so zámerom byť mu oporou podľa Božej vôle.

Pripomeňme si Ježišov nárok ohľadom čistoty. V Matúšovom evanjeliu 5:27–28 čítame:

Počuli ste, že bolo povedané: »Nescudzoložíš!« No ja vám hovorím: Každý, kto na ženu hľadá žiadostivo, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci.

Hriech začína v srdci, myšlienkach a túžbach. Tam musí dôjsť k očisteniu. V nasledujúcich veršoch Ježiš ukazuje cestu k tomuto cieľu:

Ak ťa zvádza na hriech tvoje pravé oko, vylúp ho a odhod' od seba, lebo je pre teba lepšie, ak zahynie jeden z tvojich údov, ako keby sa malo celé tvoje telo dostať do pekla. A ak ťa zvádza na hriech tvoja pravá ruka, odtni ju a odhod' od seba, lebo je pre teba lepšie, ak zahynie jeden z tvojich údov, ako keby malo ísť celé tvoje telo do pekla. (Matúš 5:29-30)

Tomu, kto sa pevne rozhodne nedať hriechu v myšlienkach žiadne miesto a oddelí sa od všetkého, čo k hriechu môže zvádzať, daruje Ježiš slobodu od nečistoty.

Ohľadom manželského vzťahu píše Pavol v 1. liste Korintským 7:1-6

O tom, čo ste písali: Dobre je, keď sa muž nedotýka ženy. Ale vzhľadom na nebezpečenstvo smilstva nech má každý svoju ženu a každá nech má svojho muža. Muž nech plní povinnosť voči manželke a podobne aj manželka voči mužovi. Žena nemá moc nad svojím telom, ale muž; podobne ani muž nemá moc nad svojím telom, ale žena. Neodopierajte si jeden druhému, iba ak na čas so vzájomným súhlasom, aby ste sa mohli venovať modlitbe, a opäť buďte spolu, aby vás satan nepokúšal pre vašu nezdržanlivosť.

Pavol tu odpovedá na otázku, ktorú položili kresťania z Korintu. Nevieme presne, ako znela. Vo veršoch 2-6 hovorí o kresťanoch, ktorí vstúpili do manželstva. Aj keď vo verši 1 hovorí, že je lepšie pre mužov nedotýkať sa ženy, radí manželom, aby sa jeden druhému neodpierali. Zdôrazňuje, že manželia nepatria sami sebe, ale aj svojmu partnerovi. Nebolo by láskyplné chcieť sa vzdať pohlavného života bez súhlasu svojho partnera. Pavol tu varuje pred nebezpečenstvom pokušenia pre partnera, ktorý za zdržaním sa sexuálneho vzťahu nestojí celým srdcom.

Avšak hovorí, že je manželskému vzťahu na prospech, keď sa obaja partneri spolu rozhodnú sexuálneho vzťahu na čas vzdať, aby boli voľní pre modlitbu a upli svoju pozornosť k Bohu a tým si zachovali správne priority.

V 1. liste Solúnčanom 4:3-5 čítame:

Lebo to je Božia vôľa, vaše posvätenie: aby ste sa zdržiavali smilstva a aby každý z vás vedel mať svoju nádobu vo svätosti a v úcte,...

Slovo nádoba tu označuje manželku, ku ktorej sa má muž správať sväto a úctivo. Citovaná pasáž ukazuje, že manželstvo samotné nie je ochranou pred sexuálnymi hriechmi. Tiež sexuálny život v manželstve je veľkou výzvou pre partnerov ovládať svoje žiadosti, a nie byť nimi ovládaní.

Peter o tom píše:

Rovnako aj vy, muži, žite s nimi vo vedomí, že sú slabšou ženskou nádobou, a preukazujte im úctu ako spoludedičkám milosti života, aby vám nič neprekážalo v

modlitbách. (1.list Petrov 3:7)

Aj tu sú muži vyzvaní, aby sa správali k svojim ženám ohľaduplne a počestne. Kde takéto správanie v manželstve chýba, tam je narušený aj vzťah s Bohom.

Ďalší verš nájdeme v liste Židom 13:4:

Manželstvo nech majú všetci v úcte a manželské lôžko nepoškrvené, lebo smilníkov a cudzoložníkov bude súdiť Boh.

Úsilie o svätosť je základom života každého kresťana nezávisle na tom, či žije alebo nežije v manželstve:

Veď Boh nás nepovolal pre nečistotu, ale pre posvätenie. A kto týmto pohŕda, nepohŕda človekom, ale Bohom, ktorý vám dáva aj svojho Svätého Ducha. (1. list Solúnčanom 4:7-8)

⚓ 5 Rozhodnutie zostať slobodný

Ježiš hovoril o manželstve ako o celoživotnom zväzku. Odmietol rozvod, a tak vyzdvihol hodnotu a vážnosť manželstva.

Svojim učeníkom ukázal ešte inú cestu, ktorá manželstvo presahuje — cestu, ktorou sa sám rozhodol ísť — vzdať sa manželstva pre Božie kráľovstvo, nájsť naplnenie v samotnom Bohu a v službe Jemu.

Jeho učeníci mu povedali: „Keď je to takto medzi mužom a ženou, potom je lepšie neženiť sa.“ On im povedal: „Nie všetci pochopia toto slovo, iba tí, ktorým je to dané. Lebo sú ľudia neschopní manželstva, pretože sa takí narodili zo života matky, iných takými urobili ľudia a iní sa takými urobili sami pre nebeské kráľovstvo. Kto to môže pochopiť, nech pochopí.“ (Matúš 19:10-12)

Ježiš vedel, že nie všetci pochopia jeho slovo o možnosti zriecť sa manželstva pre nebeské kráľovstvo. Pre človeka, ktorý nepozná Božiu moc a ktorého myslenie je zamerané na pozemské veci, je táto myšlienka nepredstaviteľná. Ten však, kto obráti svoj zrak k večnosti a s týmto pohľadom vidí pominuteľnosť sveta, pochopí, že je lepšie byť slobodný pre službu v Božom kráľovstve.

Ježiš povzbudzuje každého, kto má túto možnosť, aby ju využil.

Keď Ježiš uprednostnil život bez manželstva kvôli Božiemu kráľovstvu, neurobil to preto, že by manželstvo znižoval, ako to robili gnostici.

Duch výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí odpadnú od viery a budú sa pridŕžiavať zvodných duchov a učenia démonov, zvedení pokrytectvom luhárov, ktorí majú na svedomí vypálené znamenie; zabraňujú ženit sa a jesť pokrmy, ktoré Boh stvoril, aby ich so vzdávaním vďaky požívali veriaci a tí, čo spoznali pravdu. (1.Timotejovi 4:1- 3)

Ideológia gnostikov bola charakterizovaná nenávisťou voči telu a odmietnutím materiálneho sveta ako niečoho zlého. To viedlo mnohé gnostické hnutia k prísnemu asketizmu a zakazovaniu napr. uzatvárania manželstiev, pretože podľa ich učenia by boli ďalšie (splodené) duše uväznené v tele (v materiálnom svete). Na vysvetlení tohto pozadia sa slová v 1. liste Timotejovi 2:15 stávajú zrozumiteľnejšími: „Ale spasí sa

rodením detí; ak vytrvajú vo viere a láske, v posväcovaní a v triezvosti.“

Keď vydatá žena prijala svoju úlohu manželky a matky vážne a priviedla na svet deti, ukázala tak, že odmieta falošné učenie gnostikov — to bol zásadný krok k jej spaseniu, rovnako ako viera, láska, svätosť a počestnosť.

Keď sa kresťan rozhodne žiť ako slobodný, potom tak robí z lásky k Bohu a z vďačnosti za spasenie, ktoré prijal — vyberie si to, čo je lepšie v porovnaní s tým, čo je dobré.

Boh povedal prvému človeku: „Plodte a množte sa“. V dnešnom svete žije veľmi veľa ľudí, ktorí Boha nepoznajú a strácajú sa v rôznych filozofických a náboženských názoroch a predstavách. Naproti tomu je veľmi málo ľudí pripravených Ježiša nasledovať celým svojím srdcom a priniesť do sveta svetlo evanjelia.

Láska k strateným ľuďom motivovala Pavla neúnavne nasadzovať svoj život za ich spásu. Podobne motivovala mnoho kresťanov po ňom a tiež nás, byť čo najmenej zaťažení materiálnymi povinnosťami a starosťami, ktoré so sebou manželstvo prináša, aby sme mohli duchovne slúžiť mnohým ľuďom.

V 1. Korintským 7 Pavol trikrát opakuje, že každý má ostať v stave, v ktorom bol povolany (verše 17.20.24). Chce veriacich povzbudiť, aby sa úplne zamerali na prichádzajúci nepominuteľný svet.

Pre tých, ktorí boli slobodní, keď sa obrátili, to zvyčajne znamenalo slobodnými aj zostať.

Si viazaný k žene? Nevyhľadávaj rozľuku. Si bez ženy? Nehľadaj si ženu. (1. Korintským 7:27)

Týmto povzbudením Pavol nechcel vylúčiť možnosť sobáša. Každá situácia však má byť pred Bohom úprimne skúmaná. Jeden príklad nájdeme vo veršoch 36 — 38:

36 Ak si niekto myslí, že je potupou pre jeho pannu, ak prekročí vek a má sa tak stať, nech urobí, čo chce; nehreší. Nech sa vezmú.

Vo verši 36 ide o muža a ženu, ktorí pri svojom obrátení už boli zasnúbení^[5] a ktorí sa už pripravili na spoločný manželský život. Pavlov názor, že sa môžu vziať, má byť chápaný v zmysle ústupku, ako ďalej píše:

37 Ale kto sa pevne v srdci rozhodol a nebol donútený, ale je pánom svojej vôle a zaumienil si v srdci zachovať svoju pannu, dobre robí. 38 Teda aj ten, kto vydáva svoju pannu, dobre robí, ale kto nevydáva, robí lepšie.

Kresťan, ktorý žije v manželstve, môže slúžiť mnohými spôsobmi, ako je to dosvedčené v Novom zákone. Avšak vzhľadom na to, že z manželského života prirodzene vyplývajú mnohé záväzky a úlohy, je rozdelený (pozri v. 33–34). Preto Pavol hovorí o „telesnom trápení“ vo verši 28. Vychovávať deti a starať sa o ne je dobrá a dôležitá úloha. Napriek tomu chce Pavol kresťanov ušetriť starostí a ťažkostí, ktoré by ich obmedzovali plne sa venovať mnohým duchovným úlohám.

Možno niektorí kresťania v Korinte chceli prerušiť svoj manželský život, aby boli voľnejší pre duchovné úlohy. O tom im Pavol píše, že by si síce prial, aby každý bol slobodný ako je on, ale aj brat, ktorý sa ožení, je požehnaný darmi, ktorými môže slúžiť (verš 7) a nemal by sa snažiť od manželky oddeliť (verš 27).

Na druhej strane v tejto kapitole napomína aj kresťanov žijúcich v manželskom zväzku, aby si boli vedomí pomínuteľného charakteru manželstva a kládli manželský život až za veci, ktoré sú spojené s nepomínuteľným svetom.

A tak, bratia, hovorím, čas je krátky, aby napokon aj tí, čo majú ženy, boli, akoby ich nemali; [...] „a tí, čo užívajú tento svet, akoby ho neužívali, lebo tvárnosť tohto sveta sa pomíňa. (1. Korinským 7:29.31)

Niektorí ľudia zastávajú názor, že Pavol naliehal na kresťanov, aby nevstupovali do manželstva, pretože videl, že sa blíži koniec sveta. K tomu bývajú uvádzané verše 26 a 29:

Myslím teda, že je to dobré — pre terajšie ťažkosti -, že je dobre, keď človek ostane tak, ako je. [...] A tak, bratia, hovorím, čas je krátky, aby napokon aj tí, čo majú ženy, boli, akoby ich nemali;

Pavol však v liste Solúnčanom takýto názor vyvracia:

Čo sa týka príchodu nášho Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia okolo neho, prosíme vás, bratia, nedajte sa hneď vyviešť z rovnováhy a naplašť ani duchom, ani slovom, ani listom, údajne naším, akoby už Pánov deň nastával. Nech vás nezvedie nik nijakým spôsobom. (2. list Solúnčanom 2:1-3a)

Pavol neočakával skorý príchod Ježiša. Terajšie ťažkosti (grécky anagke — možno tiež preložiť ako nutnosť, potreba), o ktorých píše, sa vzťahujú skôr na duchovnú potrebu, ktorá vládne vo svete. Je tým preto myslená „potreba ľudskej sily“, lebo robotníkov je málo. Ježiš bol neúnavný v nasadení sa pre večný život ľudí. Videl, že sú ako ovce bez pastiera. Mnoho ľudí vo svojom živote blúdi a nepozná cestu k pravdivému životu. V tejto potrebe môžeme ako kresťania pomôcť, a preto je dobré byť čo najviac k dispozícii. Preto Pavol svojich bratov a sestry, ktorí nežili v manželstve povzbudzuje, aby v tomto stave ostali.

Pavlova rada v 1. liste Timoteovi 5:11-15, aby sa mladé vdovy vydali, nie je v rozpore s jeho myšlienkami v 1. liste Korinským 7. Ani na tomto mieste nedáva manželstvu prednosť pred slobodným stavom, ale odporúča ho v kontraste k pochybným a škodlivým činnostiam opísaným v 13. verši. Iste všetky mladé vdovy neboli rovnaké (ani ich nebolo toľko), ale zrejme niektoré z nich starostlivosť cirkvi o ich potreby viedla k neusporiadanému životu a nakoniec až k odvráteniu sa od Krista. V tomto kontexte Pavol píše, že je lepšie, aby sa znovu vydali a venovali sa povinnostiam matky a ženy v domácnosti, čo bolo ich pôvodným životným rozhodnutím.

⚓ 6 Svedectvá z ranokresťanskej literatúry

V ranokresťanskej literatúre nájdeme odkaz, že mnohí kresťania slúžili Bohu ako slobodní:

Justin Mučeník, Prvá apológia (okolo 155 n.l.): ... Mnohí muži a mnohé ženy, ktorí boli Kristovými učeníkmi od mladosti, zostávajú čistí vo veku šesťdesiat a sedemdesiat rokov; a som hrdý na to, že môžem poukázať na takých z každej ľudskej rasy. A čo mám potom povedať o nesčíselnom množstve tých, ktorí napravili svoje neviazané zvyky a naučili sa týmto veciam?

Atenagoras, Posolstvo v prospech kresťanov 33 (asi 177 n.l.): Medzi nami môžete nájsť mnohých mužov aj ženy, ktorí starnú ako slobodní v nádeji na bližšie spoločenstvo s Bohom. Pokiaľ zostať v slobodnom stave približuje k Bohu, zatiaľ čo oddávať sa telesným myšlienkam a túžbam vedie preč od Neho, v tých prípadoch, kedy sa stránime myšlienok, tým viac odmietame skutky.

Tertulián, Proti Markiónovi, I, 29 (okolo 200 n.l.) „... ale ako ľudia, ktorí uznávajú, vyhľadávajú a uprednostňujú neporušenosť bez toho, aby odsudzovali manželstvo, nie ako protiklad dobrého k zlému, ale ako niečo lepšie v porovnaní s niečím dobrým. Neopovrhujeme manželstvom, napriek tomu sme sa ho zriekli. Nepredpisujeme neporušenosť, ale odporúčame ju...“

Marcus Minucius Felix, Octavius (medzi 150 – 260 n.l.): „Ale my dosvedčujeme mravnú čistotu nie výrazom svojej tváre, ale srdcom. Ochoťne trváme vo zväzku jediného manželstva, a túžiaci plodiť, poznáme buď len jedinú ženu alebo žiadnu. Hostiny, ktoré usporadúvame, sú nielen mravné, ale aj triezve. Nehovíme totiž hodovaniu ani nepreťahujeme hostiny pitím čistého vína, ale veselosť miernime vážnosťou. Cudne hovoríme a ešte cudnejšie máme telo (mnohí z nás majú telo nepoškvrnené), tešíme sa skôr z večného panenstva, než sa ním chválime.“

✠ 7 K otázke kňazského celibátu

Pre človeka nie je prirodzené, keď sú kláštory a rády tvorené spoločenstvom slobodných ľudí rovnakého pohlavia, ktorí sa pokúšajú ovládať svoje túžby skrze život určený formalizmom. Pre takýto spôsob života nenájdeme v Písme žiadny základ.

Je tiež veľmi problematické vyžadovať od kňazov život bez manželstva, pretože skrze svoj úrad sú limitovaní v budovaní rovnocenných bratsko-sesterských vzťahov, ktoré majú kresťania vo svojom spoločenstve zažívať. Tento nebiblický a neprirodzený spôsob života je výsledkom snahy zlúčiť úsilie o cnosti s nekresťanskou štruktúrou cirkvi, ktorá viedla mnoho klerikov k pokrytectvu a závažným hriechom.

Hlavným dôvodom pre zákaz uzatvárania manželstva rímskokatolíckym kňazom nebola snaha o kresťanské cnosti. Zavedenie celibátu v 11. storočí bolo skôr cirkevno-politickým opatrením. Malo zabezpečiť, aby cirkevný majetok zostal v rukách rímskokatolíckej cirkvi, než aby bol rozdelený medzi deti kňazov. Rímskokatolícka cirkev nechcela stratiť svoju pozíciu najväčšieho vlastníka pozemkov.

8 Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka. — ako bratská láska mení rodiny

Tu prišla jeho matka a jeho bratia. Zostali vonku a dali si ho zavolať. Okolo neho sedel zástup. Povedali mu: „Vonku ťa hľadá tvoja matka, tvoji bratia a tvoje sestry.“ On im odvetil: „Kto je moja matka a moji bratia?“ Rozhliadol sa po tých, čo sedeli okolo neho, a povedal: „Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka.“ (Marek 3:31-35)

V našej spoločnosti nachádzame častý jav, ktorý musíme označiť ako rodinný egoizmus. Prejavuje sa tým,

že blaho vlastnej rodiny je najvyšším cieľom. V takýchto rodinách je veľmi malá pripravenosť otvoriť sa ľuďom zvonku, pretože sa každý venuje svojim najbližším príbuzným, aby sa zabezpečilo, že rodina bude držať pohromade.

Pritom rodina drží pospolu pevnejšie, keď spolupracuje v zdieľaní sa a pomoci tým, ktorí to potrebujú, nezávisle od príbuzenských vzťahov a bez kladenia hraníc tejto pomoci. Rodinný egoizmus má zlé dôsledky na rozvoj dieťaťa. Deti sú ním vedené k sústredenosti na svoje vlastné potreby namiesto toho, aby sa učili nezištnej láske. Ťažko sa naučia zastať sa práv druhých alebo súcitiť s utrpením a zdieľať radosť ľudí mimo rodiny.

Mnohí si nevedia predstaviť sa stretávať s veriacimi častejšie ako raz alebo dvakrát týždenne, pretože viac spoločenstva by bolo na úkor rodinného života. Nepoukazuje Ježiš v podobenstve o veľkej hostine práve na takýto postoj, keď vlastná rodina a súkromný život majú v živote ľudí prioritu a večné veci sú im podriadené? Dôsledkom toho je, že dnešný život v mnohých spoločenstvách je vo svojej podstate obmedzený na návštevu stretnutí, ktoré sú od súkromného života ľudí oddelené.

Ježiš učil, že duchovná spolupatričnosť medzi tými, ktorí ho nasledujú a činia Božiu vôľu, má trvalejšiu hodnotu ako rodinné putá (pozri vyššie citované biblické miesto). Avšak často, aj keď sa ľudia formálne nazývajú „brat“ a „sestra“, nežijú v bratskej láske. Väčšina sa po zhromaždení vracia do svojho súkromného života. Sotvakto vie, čo je v srdci druhého, v čo verí alebo ako trávi svoj čas. Nedostatok úsilia o vlastnú svätosť znemožňuje v tomto boji pomôcť aj druhým. Lahostajnosť a nedostatok lásky bývajú ospravedlňované tým, že každý má sám vedieť, čo robí, nikto sa nemá miešať do života druhých.

V novozákonnej dobe bolo pre kresťanov normálne sa denne stretávať.

Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách. Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. Deň čo deň svorne zotrvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm. Chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení. (Skutky apoštolov 2:42-47)

Keď porozumeli, že Ježiš dal svoj život za spásu ľudí, bolo im jasné, že zdieľanie svojich životov v tejto láskyplnej a nezištnej odovzdanosti je cestou, ku ktorej nás oslobodil.

Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov. (1. list Jánov 3:16)

Dôvera a otvorenosť rastie tam, kde môžeme nahliadnuť do života svojho brata alebo sestry a vidieť, že nehľadá svoje vlastné dobro, ale Božiu vôľu.

Skrze denné spoločenstvo mohli kresťania jeden druhého hlboko spoznať a pomôcť si zostať na úzkej ceste vzájomným povzbudzovaním, napomínaním a potešovaním. Ani tam, kde sa jednalo o majetok, ich pripravenosť podeliť sa nekončila. Celý ich život mohol byť pre ostatných židov znamením, že medzi nimi pôsobí Boh a že Božia láska buduje základ ich spoločného života.

Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu. A nik z nich nehovoril, že niečo z toho, čo mal, je jeho, ale všetko mali spoločné. Apoštoli veľkou silou vydávali svedectvo o zmŕtvychvstaní Pána Ježiša a na všetkých spočívala veľká milosť... (Skutky apoštolov

4:32-33)

Je pravdepodobné, že veľká časť z tisícov veriacich, ktorí sa vtedy v Jeruzaleme obrátili, žila v manželstve. Kresťanské rodiny zdieľali svoj život v spoločenstve so všetkými ostatnými veriacimi. A tak nikto nemusel niesť sám bremeno svojich duchovných, rodinných alebo finančných starostí. Je na zamyslenie, prečo Ježišove slová v Matúšovi 18:20 sú dnes často citované ako jedna z možných definícií života v spoločenstve. Vtedy si nikto nemyslel, že stretávanie dvoch alebo troch rodinných príslušníkov nahradí spoločenstvo kresťanov v cirkvi. Z Nového zákona sa dozvedáme, že existovalo množstvo domácich spoločenstiev, kde sa cirkev zhromažďovala v dome jedného kresťana alebo rodiny. [6]

Pre rozvoj dieťaťa je veľkým požehnaním vyrastať v takomto prostredí. Deti sa môžu od malička učiť nedávať sa do centra pozornosti a ani nie sú svojimi rodičmi a starými rodičmi do centra pozornosti stavané. Sú vychovávané k skromnosti, k štedrosti a k rešpektu voči druhým. Dostávajú tak dobrý morálny základ rozvíjať schopnosť sa nezištne rozhodovať a robiť kroky smerom k Bohu.

Myšlienka rozhodnúť sa ostať slobodný môže byť pre ľudí v náboženských skupinách nepredstaviteľná tiež z obavy, že budú osamelí. Ich obava je pochopiteľná, pretože tam, kde chýba bratská láska, môže byť veľmi ťažké ostať slobodným. Avšak nájsť si partnera za každú cenu napríklad na „stretnutiach slobodných“, nie je riešením skutočného problému. Skutočným riešením by bolo otvoriť svoj život každému bratovi a sestre a navrátiť sa k biblickému príkladu života cirkvi.

Spoločenstvo kresťanov je vedené Duchom Kristovej lásky a odovzdanosti. Ako kresťania sa dávame do služby bratom a sestrám s tým, kto sme a čo máme. Týmto spôsobom môže každý dostať pomoc, ktorú na svojej ceste k Bohu potrebuje. Tiež každodenné starosti a potreby nesieme spoločne. Aj tí, ktorí nemajú žiadnych veriacich rodinných príslušníkov alebo sú slobodní, sa zúčastňujú denného zdieľania a podpory našej veľkej rodiny viery, cirkvi, každý sa podieľa vzájomným dávaním a prijímaním. A tak zakúšame naplnenie Ježišovho zaslúbenia svojim učeníkom:

Peter vravel: „Pozri, my sme opustili, čo sme mali, a išli sme za tebou.“ On im povedal: „Veru, hovorím vám: Niet nikoho, kto pre Božie kráľovstvo opustí dom alebo ženu, alebo bratov, alebo rodičov, alebo deti, aby nedostal oveľa viac v tomto čase a v budúcom veku večný život.“ (Lukáš 18:28-30)

Úsilie o rovnakú bratskú lásku k sebe navzájom nás vyznačuje ako bratov a sestry vo viere (1. list Korintským 12:25). Zažívame spolu hlboké duchovné vzťahy, ktoré vznikajú ako výsledok Božieho pôsobenia v nás a medzi nami a ktoré napriek našim slabostiam nám uľahčili sa rozhodnúť pre život bez manželstva a pomáhajú nám zostať v ňom verní, a tak byť voľní pre službu ľuďom okolo nás. Posilňuje nás a naplňuje vďačnosťou, keď vidíme, ako Boh premieňa naše rozhodnutie v požehnanie.

Z vlastnej skúsenosti dobre vieme, že takéto rozhodnutie nie je jednoduché, pretože naša spoločnosť je preniknutá vyvyšovaním sexuality a sľubuje nájdenie najvyššieho naplnenia v sexuálnom vzťahu. Tomuto vplyvu je väčšina ľudí vystavená už od svojho detstva a je ťažké sa mu vyhnúť.

Tým viac by sme chceli pozvať každého človeka spoznať alternatívu, ktorú nám Ježiš ponúka vo svojej cirkvi. Aká odlišná je cirkev od sveta a ako hlboko je s ňou Ježiš spojený a stotožnený, je vyjadrené v liste Efezským 5:25-27; 29-32

Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom, aby si sám pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená. [...]

Veď nik nikdy nemal v nenávisti svoje telo, ale živí si ho a opatruje, ako aj Kristus Cirkev, lebo sme údmi jeho tela. Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi.

Súvisiace témy

- Čistota vo vzťahoch, pocitoch a myšlienkach
- Rozvod a nové manželstvo z pohľadu Biblie

Pokiaľ máte myšlienky alebo otázky k tomuto textu, budeme radi, keď nám napíšete.

Vaša e-mailová adresa

Vaša správa

Odosla?

Poznámky:

1. Paralela v Matúšovi 10:37–38 vysvetľuje, v akom zmysle Ježiš používa slovo „mať v nenávisti“: „Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden. Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden.“ ... Naši najbližší príbuzní, a ani náš vlastný život by nemal byť dôležitejší ako On
2. <http://internet-filter-review.toptenreviews.com/internet-pornography-statistics.html>
3. Pozri: http://www.guttmacher.org/pubs/fb_IAW.html
4. V gréckom texte je tu slovo pyro (páliť, horieť). V Biblii sa vyskytuje viac ako dvadsaťkrát, ale nikdy nie v zmysle sexuálnych túžob. V prenesenom zmysle toto slovo používa Pavol aj v 2. liste Korintským 11:29, kde je vyjadrením pre hlboké vedomie zodpovednosti, starosti a súcitu so svojimi bratmi a sestrami vo viere.
5. Nasledujúce dôvody nasvedčujú tomu, že sa obaja zasnúbili:
A) Spôsob, akým Pavol vo veršoch 36–38 k danej otázke pristupuje predpokladá, že sa snúbenci nachádzali v situácii, v ktorej pre nich nebolo jasné, ako sa majú rozhodnúť: Majú sa vziať alebo sa majú plánovanej svadby vzdať? Svadba zvyčajne nasledovala hneď po zasnubách. Museli mať vážny dôvod, prečo ju spochybnili. Dôvod nájdeme v Ježišom povolaní nasledovať ho, ktoré ochotne poslúchli. Z toho vyplýva, že sa chceli vedome pýtať na Božiu vôľu pre svoj život.
B) Nie je pravdepodobné, že by tieto verše hovorili o zasnúbení, ktoré by kresťania uzavreli niekedy po obrátení. Kresťania by ešte pred zasnúbením vážne zvažili, či nemajú zostať v (slobodnom) stave, v ktorom boli povolaní. V takých prípadoch by Pavol otázku znovu neotváral, tak ako tak už bolo všetko pred Bohom premyslené.
6. Pozri Rimanom 16:3–6, 10–11, 14–15; Kolosenským 4:15, Filemonovi 2

© 2022 www.krestania.info - Všetky práva vyhradené.

Uvedené biblické pasáže sú prevzaté z prekladov: Preklad prof. Jozefa Roháčka © 1936 - 1969, Evanjelický preklad © 1995 - podľa prekladu redakčnej komisie Slovenskej evanjelickej cirkvi a.v. v SR a Katolícky preklad © 1968 Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda, Rím, b. t. 1968.

Články zverejnené na týchto webových stránkach alebo ich časti môžu byť použité v nezmenenej forme pre súkromné účely.

Publikovanie alebo použitie týchto dokumentov v akejkoľvek inej forme alebo pre akýkoľvek iný účel podlieha nášmu súhlasu.
Webová stránka môže obsahovať odkazy na internetové stránky tretej strany. Ich zverejnenie neznamená, že ich obsah schvaľujeme, prijímame alebo s ním súhlasíme.